

LỄ HỘI HOA ANH ĐÀO - XUÂN GIÁP NGỌ 2014

SỰ TÍCH HOA ANH ĐÀO

Sakura là quốc hoa của Nhật bản. Đặc điểm của nó là rơi trong khi còn đương độ tươi thắm. Hoa Anh đào tượng trưng cho tinh thần võ sĩ đạo – samurai – biết chết một cách cao đẹp.

Chuyện kể rằng, ngày xưa ở xứ Phù tang (Nhật bản) chưa có hoa Anh đào như bây giờ. Tại một ngôi làng xinh xinh ven núi Phú Sĩ, có một chàng trai khôi ngô tuấn tú dũng cảm khác thường.

Năm chàng mới tròn một tuổi, có một Đạo sĩ phiêu bạt ghé qua nhà, nhìn cậu bé, mỉm cười đặt vào tay người cha thanh sắt đen bóng rồi lặng lẽ ra đi. Lúc ấy đang mùa đông tuyết rơi tầm tã, vị Đạo sĩ đi khuất trong mưa tuyết rồi, mà người cha vẫn thẫn thờ nhìn trông theo. Đặt thanh kiếm vào tay người vợ trẻ, ông nói như thì thầm: “Hãy cất kỹ và giao thanh sắt này lại cho con trai chúng ta khi nó tròn 14 tuổi. Số phận đã an bài nó sẽ trở thành một kiếm sĩ lừng danh”.

Sau đó, cha cậu bé qua đời. Người vợ trẻ ở vậy nuôi con. Thanh sắt đen bóng được giao lại cho chàng trai năm cậu tròn 14 tuổi. Cậu rùng mình vuốt ve kỹ vật huyền bí nặng nề ấy. Một sức mạnh kỳ lạ, một khát khao khó hiểu tràn ngập vào cơ thể tươi non dững

mãnh của cậu. Người mẹ chưa kịp nói gì thì cậu đã run rẩy thốt lên trong cảm xúc nghẹn ngào: “Ta phải trở thành một kiếm sĩ nổi tiếng nhất đất nước này”. Chàng trai đến rạp đấu xin thụ giáo một Võ sĩ đạo lừng danh.

Vị Samurai ngắm nhìn chàng trai từ đầu đến chân, trầm ngâm suy tư bất động hàng giờ liền. Cuối cùng ông thở dài lầm bầm một mình “oan nghiệt” và chấp thuận. Thời gian thấm thoát thoi đưa, tuổi 18 thanh xuân tràn trề sức sống đến với người kiếm sĩ. Tay kiếm của chàng khiến những Samurai kiêu hùng nhất cũng phải e dè. Nhưng còn thanh sắt? Chàng đã tự mình rèn nó thành thanh kiếm sáng ngời đầy uy lực, nhưng chưa được. Một thanh kiếm báu thực sự phải được tẩm mình trong máu ngay trong ngày khai trận. Biết nhúng lưỡi thép uy lực này vào máu ai khi chàng chưa hề có kẻ thù, khi chàng chưa hề đối mặt với kẻ cướp, khi chàng chưa tìm được bất cứ lý do gì để quyết đấu một phen?

Lúc này người mẹ và người thầy của chàng đã khuất núi. Cô gái duy nhất của vị võ sư lừng danh năm xưa là người thân yêu còn lại duy nhất của chàng. Mỗi ngày khi nắng đã tàn lụi trên núi Phú sĩ, đêm đã tràn ngập trên xóm núi, cô gái lại buồn bã nhìn chàng ngồi bất động, trầm tư bên bếp lửa. Chàng không còn cười nữa, mắt chàng lạnh như tuyết, chàng ôm thanh kiếm mà ước mơ ngày nó được tẩm mình trong máu để trở thành bảo kiếm vô địch thiên hạ.

- Anh thân yêu! Có phải chẳng đối với anh thanh kiếm này là tất cả? Nếu nó không được tẩm mình trong máu để ngập trong khí thiêng, thì anh sẽ mãi mãi buồn đau?

Nhìn vào bếp lửa, chàng trai vuốt ve thanh kiếm trong lòng, và nói chậm rãi rất quả quyết:

- Chỉ buồn đau thôi ư? Không đâu! Đối với anh, thanh kiếm là sự nghiệp, là cuộc sống, là tất cả... làm sao anh có thể coi mình là một Võ sĩ đạo chân chính khi thanh kiếm của anh chưa từng no say trong máu? Trời ơi! Anh chết mất! Sao thời buổi này yên bình đến thế? Sao không có kẻ cướp nào thúc giục anh xuống kiếm, không có kẻ cuồng nông nào thách đấu với anh?

Cô gái mỉm cười đau đớn. Cô chỉ hỏi để khẳng định quyết tâm của mình thôi.

- Anh thân yêu! Cho em được cầm lấy thanh kiếm của chàng một chút thôi.

Cầm thanh kiếm đen bóng, sắc lạnh cô gái nhìn chàng bằng ánh mắt buồn thăm thẳm, rồi đột ngột đâm thẳng vào tim. Máu trào ra ướt đẫm tẩm thân mảnh dẻ của nàng, nhuộm đỏ chiếc áo Kimono trắng nõn, trinh bạch. Chàng trai hốt hoảng rú lên kinh hoàng, vươn tay rút phăng thanh kiếm khỏi lồng ngực cô gái. Dưới ánh lửa bập bùng, thanh kiếm ngời sắc xanh rục rờ, hào quang lóe lên lộng lẫy lạ thường: nó đã được no mình trong máu!

Nhưng từ đó, chàng trai hoàn toàn cô độc. Không Samurai nào thèm kết bạn với anh. Họ nhìn sang chỗ khác khi đối mặt trên con đường hẹp. Họ rời khỏi quán trà khi anh bước vào. Họ từ chối khi anh thách đấu.

Cho đến một hôm, một buổi chiều mùa đông, khi những bông tuyết đầu mùa vừa rơi, chàng trai ôm thanh kiếm đến bên mộ cô gái. Chàng thì thầm: “Tha lỗi cho anh. Anh đã hiểu ra rồi...”. Chàng bình thản cắm sâu mũi kiếm vào bụng rạch một đường mạnh mẽ và rút kiếm ra nằm gục bên cạnh mộ.

Thanh bảo kiếm cắm sâu vào mộ đất... tuyết không ngừng rơi... đến sáng. Tuyết đã ôm trọn chàng trai và ngôi mộ vào vòng tay của mình. Chỉ còn lại một cây hoa lạ, mơn mớn vươn lên tươi cười, hồng thắm. Không ai biết hoa hóa thân từ thanh kiếm ấy. Người ta đặt tên hoa là Anh đào. Hoa Anh đào có nhiều loại mọc được ở nhiều nơi. Nhưng không nơi đâu đẹp bằng hoa được ươm mầm, và trở bông ở vùng núi Phú sĩ.

Nhật Bản có câu: “A flower is a cherry blossom, a person is a Samurai” (Nếu là hoa, xin làm hoa Anh đào. Nếu là người, xin làm một Võ sĩ đạo). Điều đó có nghĩa là, khi một Võ sĩ đạo đối mặt với hiểm nguy, anh ta không run sợ trước cái chết, bởi vì, giống như hoa Anh đào, anh ta sẽ tự đâm mình và gục xuống ngay lập tức, không ngần ngại.

Nhiều người tự hỏi có phải hoa Anh đào là 1 loài hoa Tình yêu hay không? Một Tình yêu mãnh liệt vào đạo, vào sự nghiệp Võ sĩ.

Đối với người Nhật Bản, hoa Anh đào không chỉ tượng trưng cho vẻ đẹp thanh cao, mà còn là nỗi buồn về sự ngắn ngủi, phù dung, và tính khiêm nhường, nhẫn nhịn. Cây hoa Anh đào đem tặng được xem như biểu tượng hòa bình của nước Nhật với các nước khác trên thế giới. Hoa Anh đào mọc ở Triều Tiên, và Mỹ không có mùi hương. Trong khi đó, ở Nhật Bản, người ta ngợi ca hương thơm của hoa Anh đào trong những vần thơ. Trong ngôn ngữ Nhật, nhất là trong thơ ca, chữ “hana” (hoa) và “sakura” hầu như đồng nghĩa.

Hoa Anh đào nở báo hiệu mùa xuân đến. Suốt tuần lễ thứ hai của tháng Tư, lễ hội hoa Anh đào được tổ chức khắp nơi [để] đón mùa xuân mới, và mọi người tụ tập trong các buổi tiệc ngắm hoa “ohanami”.

Khuyết danh

Nguồn: Internet E-mail by Vũ Văn Chương chuyển

*Đăng ngày Thứ Ba, April 16, 2014
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, SĐND, QL-VNCH*